

Peter Cuijpers

Hij geneest de gebrokenen van hart

Psalm 147:3

Hij verzamelt Israëls verdrevenen

In Psalm 147 klinkt de oproep om de HEERE te loven: ‘Het is immers goed om voor onze God psalmen te zingen, want dat is lieflijk, Hem past een lofzang!’ (vs. 1). Er wordt algemeen aangenomen dat deze psalm is geschreven na de Babylonische ballingschap van het volk Israël. Het herstel van Jeruzalem en de terugkeer van Israëls verdrevenen vormen belangrijke thema’s in de psalm. Dit is de historische achtergrond. Profetisch spreekt de psalm van het moment dat de Messias, de Heere Jezus, zal terugkomen om Jeruzalem te herbouwen. De grendels van de poorten zullen door Hem dan zo sterk worden gemaakt, dat geen vijand Jeruzalem kan innemen (vs. 13). Er zijn dan geen beschietingen meer vanaf de Gazastrook of vanaf het zuiden van Libanon, en geen terroristische aanslagen, want Hij doet in hun gebied vrede heersen en verzadigt hen met het beste van de tarwe (vs. 14). Uit volle borst zal Israël dit lied dan ook in de toekomst zingen.

Hij geneest de gebrokenen van hart en verbindt hen in hun leed (vs. 3). Aan dit vers gaat vers 2 vooraf: ‘Hij verzamelt Israëls verdrevenen’. We hebben gezien dat de HEERE dit in het verleden met Israël heeft gedaan, en het ook in de toekomst zal doen. Maar nu de toepassing voor onszelf. Juist het feit dat er ook zoveel ‘verdrevenen’ zijn in de christenheid, heeft als gevolg dat er vele gebrokenen van

hart te vinden zijn. Er is smart, verdriet en het gevoel van eenzaamheid. De HEERE houdt de zachtmoedigen echter staande (vs. 6b). Hij zal de verdrevenen niet vergeten of laten vallen. Hij zorgt voor hen en zal hen niet in de steek laten.

‘Zoals een herder op zoek gaat naar zijn kudde op de dag dat hij te midden van zijn verspreide schapen is, zo zal Ik op zoek gaan naar Mijn schapen. Ik zal ze redden uit alle plaatsen waarheen ze verspreid zijn op de dag van donkere wolken’ (Ezech. 34:12).

Wat een verdriet is er als gelovigen de band met de kudde moeten missen. Soms door eigen schuld, en door opstandigheid en klagen over eigen leed. Vaak echter door onderlinge naijver tussen de schapen. Het is waar dat de ‘sterke’ en ‘vette’ schapen al het zwakke met flank en schouder wegdringen en met de horens stoten, totdat ze hen naar buiten toe verspreid hebben (Ezech. 34:21). Vette schapen stoten de magere naar buiten, of verhinderen ze goed voedsel tot zich te nemen. Hoe vaak doet dit zich niet voor in gemeenten? Wij verschillen in niets van Israël. Het zijn niet alleen de herders van Israël, die door God ter verantwoording worden geroepen; ook de herders in onze dagen, die zich als ‘heersers over de erfgoederen’, de kudde van God ontpoppen, zullen zich voor de ‘overste Herder’ moeten verantwoorden (1 Petr. 5:1-4).

Hij geneest de gebrokenen van hart, Hij verbindt hen in hun leed

Er is veel nood, verdriet, verborgen lijden onder christenen; en er zijn ook vooroordelen. Dit alles wéét de goede Herder en Hij geneest de gebrokenen van hart en verbindt hun wonden. Zijn wij echter bereid om ons door Hem te laten verbinden, of trekken we ons vol zelfmedelijden en verbittering terug? Hoeveel gaan er niet gebukt onder geestelijke spanningen, die hun oorzaak vinden in de afwijzing en verwerping door medegelovigen?

In Johannes 9 zien we hoe de Goede Herder met ‘verstoten’ schapen omgaat. Een man die vanaf de geboorte blind was, werd door de Heere Jezus genezen. Het zinde de ‘herders’ van Israël echter niet dat dit op de sabbat was gebeurd; en zoals wel vaker ontstond er een felle discussie over Zijn Persoon, en over wat er op de sabbat geoorloofd was. De man die blind was geweest, werd ter verantwoording geroepen; en toen hij voet bij stuk hield werden zijn ouders erbij gehaald. Zij hielden zich echter van de domme, omdat ze bang waren uit de synagoge te worden geworpen; want de Joden waren al overeengekomen dat, als iemand Hem als de Christus beleed, hij uit de synagoge zou worden geworpen (vs. 22). Voor de tweede keer werd de man die blind was geweest op het matje geroepen. Om een

heel verhaal kort te maken: hij werd als een 'discipel' van Jezus gebrandmerkt en de geestelijke elite, die door hem niet geleerd wilde worden, wierp hem naar buiten (vs. 34). Zó gingen de herders van Israël met de schapen om! Binnen de legerplaats van Israël was er geen plaats voor Jezus, noch voor Zijn discipelen (vgl. Hebr. 13:12-13).

Deze man had getuigd: Eén ding weet ik, dat ik blind was en nu zie (vs. 25). Hij had niet alleen letterlijk, maar ook geestelijk het Licht gezien. Hij wist dat Jezus van God was gekomen en dat Hij de Christus was (vs. 33). Dit getuigenis had echter tot gevolg dat men hem naar buiten wierp. Kunnen we ons voorstellen hoe hij zich gevoeld moet hebben? De herders die hem uit de kudde verstoten hadden, zijn ouders die het niet voor hem hadden opgenomen! Zijn hart was gebroken. Komen dit soort onrechtvaardige en tragische taferelen ook vandaag de dag niet voor in gemeenten? Broeders of zusters die zich buitengesloten voelen. Die 'outcasts' worden, omdat ze een andere mening of visie hebben dan de 'schriftgeleerden en de farizeeën'. Is er in onze gemeenten alleen plaats voor hen die precies in ons straatje meelopen en doen zoals wij gewend zijn te doen?

Is er misschien sprake van een groepscode, waaraan iedereen zich moet houden? Op zondag moet je zo en zo doen. Je leest bepaalde kranten of bladen niet, om tot de groep te behoren moet je op een bepaalde krant of tijdschrift zijn geabonneerd. In je kleding kun je niet met de laatste mode meedoen. Ach, er zou nog veel meer te noemen zijn. Als we tot geloof gekomen zijn, passen we ons in al die zaken aan. Maar als dit nu moeilijkheden geeft en je niet begrijpt waarom het precies zo moet, en niet anders? Ben je dan geen goed christen, en is het mis met je? Is er dan reden om een scherp oordeel uit te spreken over de betrokkene en zo iemand meteen een stempel op te drukken? Hij of zij heeft zich aan de groepscode te houden en anders: weg ermee. Bijzaken worden tot hoofdzaak gemaakt, en de hoofdzaak wordt een bijzaak. Het houden van de 'sabbat', zoals wij daar invulling aan menen te geven, wordt hoofdzaak, en de genezing van iemand die blindgeboren is wordt bijzaak. Dit is een kwalijke ontwikkeling, die ons met zorg moet vervullen. Moet alles dan maar kunnen? Moeten we water bij de wijn doen en alles tolereren? Nee, we kunnen en moeten niet alles tolereren. Wat de gezonde leer betreft, worden we ertoe opgeroepen te 'waken'. We moeten vaststaan in het geloof, d.i. de geloofsleer, en hierin mannelijk en sterk te zijn. Wel zal dit alles bij ons *in liefde* moeten gebeuren (1 Kor. 16:13-14).

De liefde is lankmoedig, is goedertieren; de liefde is niet jaloers; de liefde praat niet, is niet opgeblazen, handelt niet onwelvoeglijk, zoekt niet haar eigen belang, wordt niet verbitterd, rekent het kwade niet toe, verblijdt zich niet over de ongerechtigheid, maar verblijdt zich met de waarheid; alles verdraagt zij, alles gelooft zij, alles hoopt zij, alles verduurt zij (1 Kor. 13:4-7).

Als iemand bij ons binnenstapt, zullen we in de eerste plaats begrip moeten hebben voor de andere achtergrond en afkomst van de bezoeker. We moeten de ander niet in ons 'keurslijf' willen persen. Als er zaken zijn die verkeerd zijn en die veranderd of aangepast moeten worden, laten we dit dan liefdevol duidelijk maken. Het is ontzettend belangrijk dat we in ons optreden en in de omgang met elkaar gedreven worden door liefde. En de liefde begint met *lankmoedigheid*. De blindgeborene had ook niet direct antwoord op alle vragen die hem door de 'schriftgeleerden' werden gesteld. En toen zijn ogen nog maar net geopend waren, was Jezus slechts een 'mens' voor hem (vs. 11), in vers 18 spreekt hij over een 'profeet', in vers 33 zegt hij dat Jezus 'van God was', en uiteindelijk krijgt hij het volle licht en buigt hij zich in aanbidding neer voor de 'Zoon des mensen', de 'Zoon van God' (vs. 38). Laten we hen die het licht nog maar net ontvangen hebben, de kans geven geestelijk te groeien.

Toen Jezus hoorde dat de leiders hem naar buiten hadden geworpen, ging Hij meteen op zoek naar dit verwonde schaap. En toen Hij het gevonden had, ging Hij het gebroken hart genezen en de wonden verbinden (vs. 35-37).

Goede herders

In Johannes 10 zien we dat Zijn liefde nog veel verder is gegaan dan het 'genezen' en 'verbinden' van de wonden van de schapen. De Goede Herder heeft Zijn leven afgelegd voor de schapen. Hij geeft hun het eeuwige leven, en zij zullen niet verloren gaan in eeuwigheid; en niemand kan ze rukken uit Zijn hand (vs. 29).

Het weiden van de lammeren en het hoeden van de schapen wordt gekoppeld aan onze liefde voor de Heere Jezus (Joh. 21:15-17). Hij is de overste Herder, en het Voorbeeld voor de herders. Zij zijn op hun beurt weer een voorbeeld voor de kudde (1 Petr. 5:3). Gene Edwards schrijft in zijn boekje 'Gekruisigd door christenen', dat iemand bij hem op bezoek komt en zegt: *'Ik ben hier gekomen omdat ik één van de christenen ben die afschuwelijk behandeld zijn door andere gelovigen. Ik vind het*

erg moeilijk hiermee om te gaan, en nog moeilijker er volledig van te herstellen. Ik ben hier om hulp te zoeken en genezing te vinden. Verdreven schapen, die rondlopen met wonden en een gebroken hart. De Goede Herder geneest de gebrokenen van hart en verbindt hen in hun leed. Hoe staat het met ons? Het is diep triest dat er zoveel schapen (mogelijk door ons toedoen?) rondlopen met wonden en een gebroken hart. Laten wij dus ophouden met de vinger naar het 'afgedwaalde schaap' te wijzen en ons liever afvragen of wij als 'herders' zijn afgedwaald van het voorbeeld van de Goede Herder, Die de gebrokenen van hart geneest en Zijn eigen leven heeft afgelegd voor de schapen.

